

Men ministeren får altså ikke lov til at krybe så let udenom med hensyn til konventionerne. Jeg ved ikke, om ministeren er bekendt med, at det jo er sådan, at der, hvis man har overtrådt de konventioner, som Danmark jo også har over skredet på narkotikaområdet, er sanktioner, som FN kan træde til. Og derfor vil jeg gerne høre ministeren, om han er bekendt med det, eller om han har taget nogen initiativer, i EU-regi eller i FN-regi, for bl.a. at indbringe EU for INCB, altså FN's narkotikakontrollkommission, control board, således at de her sanktioner kunne blive taget i brug over for Tyskland eller de andre lande, som har forbrudt sig imod dem ifølge ministeren.

Kl. 15:31

Formanden:

Det hedder korte bemærkninger inden for tiden. Jeg skal medgive, at det kan være svært at afrunde spørgsmålene, men jeg beder om, at man overholder taletidsreglerne.

Ministeren.

Kl. 15:32

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

FN må selv træffe valg om, hvilke sanktioner de vil træffe. Jeg kan sige, at regeringen ingen planer har om at indbringe andre lande, herunder Tyskland, for domstole, for FN eller for EF-Domstolen; det har vi ingen planer om.

Når der tales om brug af urent vand eller urene kanyler for de mennesker, der ikke kan kvalificere sig til lægeordineret heroin, må jeg sige, at vi jo netop er gået ud på den del af glidebanen, hvor vi stadig væk har fodfæste og deler rent vand ud, deler ampuller ud med rent vand. Og ja, det kan da godt være, at lægeordineringsordningen skal udvides, men konsekvensen af det, fru Sophie Hæstorp Andersen siger, er, at vi fuldstændig vender det blinde øje til og siger, at alle, der er i besiddelse af et ulovligt stof, skal have lov til at kunne indtage det i et fixerum, og så er vi helt ligeglade med, hvordan de i øvrigt har skaffet det, altså om det er ulovligt eller ej. Hvordan skal man ellers komme med en afgrænsning?

Kl. 15:33

Formanden:

Tak til ministeren. Så går vi til ordførerrækken, og første ordfører er fru Sophie Løhde.

Kl. 15:33

(Ordfører)

Sophie Løhde (V):

Når det gælder spørgsmålet om oprettelse af fixerum, er vi i Venstre helt på det rene med, at uanset den hidtidige indsats med udbygningen af behandlingskapaciteten og indførelsen af en behandlingsgaranti, er der fortsat en gruppe hårdt belastede stofmisbrugere med nogle helt særlige behov, som det er vanskeligt at dække.

Vi er også helt på det rene med, at stofmisbrugere, som det hele handler om, desværre påfører ikke bare sig selv, men også deres nærmeste og det omgivende samfund alvorlige skader. I den forbindelse har jeg da også stor forståelse for forslagsstillernes ønske om at gøre noget for at begrænse disse skader; det er en positiv ambition, og det er sådan set også en ambition, som Venstre deler, for vi har et fælles ansvar for samfundets svageste, og jeg skal være den første til at erkende her i dag, at jeg godt kan forstå, at der er nogle nuværende eller tidligere stofmisbrugere, som ser etableringen af fixerum som en hurtig smutvej til at begrænse de her skader. Det behøver man hverken være misbruger eller professor for at forstå. Jeg skal også være den første til at erkende, at jeg kan forstå de mange beboere, som navnlig på Vesterbro ser etableringen af fixerum som et alternativ til det faktum, at de dagligt må opleve og leve med synet af brugte kanyler i trappeopgangen, sandkassen eller det, der er værre.

Alle de mennesker kan jeg godt forstå, men fordi det kan være et hurtigt alternativ, behøver det ikke at være ensbetydende med, at der ikke er andre alternativer, eller at alle muligheder er udtømt, og at det kan være en hurtig smutvej, er bare ikke det samme, som at det også er den bedste udvej.

Det, der er det svære i den her sag, er, at vi har at gøre med et område, hvor der ingen lette løsninger findes, og derfor er spørgsmålet om etablering af fixerum eller ej heller ikke et valg mellem en aktiv eller passiv linje, det ikke et valg mellem at gøre noget eller lade stå til, men det er et valg mellem at vælge det lange, seje træk eller ty til ekstremterne, og for Venstre er det altså et ekstremt synspunkt at gå legaliseringsvejen, for det vil jo sige, at vi tillader fixerum for derved at skabe et helle for noget ulovligt, et helle, hvor vi pludselig legaliserer det, som vi ellers kalder kriminelt i samfundet, og som vi i øvrigt forsøger at bekæmpe med alle til rådighed stående midler. Det er altså et ekstremt